



БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год XXI бр. 76 (2149)

Велико Търново, събота, 26 юни 1965 г.

Цена 2 стотинки

ПЪРВЕНЦИ В СЪРБЕВНОВАНИЕТО

С всеки ден в полята на окръга все повече се разгрява трудовата надпревара за прибирането на есенниците. Обявеното съревнование от Окръжния народен съвет — Управление на селскостопанското производство, Окръжния комитет на Профсъюза на работниците от селското стопанство и Редакцията на вестник „Борба“ вече дава първите си плодове — до 25 юни в окръга са ожънати 24 933 декара ечемик, а Долна Оряховица, Полчиране и Ресен започнаха и жътвата на пшеницата. Нашите първенци за пър-

вата петдневка са:
Виндоуеристи:
1. Христо Петков от ТКЗС в Д. Оряховица, ожънал 730 декара, с което става първият носител на преходното червено знаме и получава 15 лева награда.
2. Иван Василев от ТКЗС в Полски Тръмбеш, ожънал 720 декара.
3. Дончо Симеонов от ТКЗС в Обединение, ожънал 650 декара.
4. Минчо Витанов от ТКЗС в Полски Сеновец, ожънал 550 декара.
Комбайнери:
1. Ирина Мусева от ТКЗС в Долна Оряховица, ожънала 420 декара и овършала 80 тона зърно. На нея се присъжда първото място в жътвата с комбайн и ѝ се връчва преходното червено знаме и парична награда от 15 лева.

2. Йордан Стойков от ТКЗС в Михалци, ожънал 130 декара и овършал 30 тона зърно.
3. Атанас Атанасов от ТКЗС в Полчиране, ожънал 120 декара и овършал 27 тона зърно.
4. Димитър Кушев от ТКЗС в Полчиране, ожънал 110 декара и овършал 32 тона зърно.
5. Генчо Божков от ТКЗС в Полски Тръмбеш, ожънал 100 декара и овършал 33 тона зърно.

СВЕДЕНИЕ

за средната продуктивност от фуражна крава към 22 юни 1965 година

ТКЗС	литра
1. Моравя	1598
2. Овча могила	1479
3. Стрелица	1336
4. Полчиране	1355
5. Козловец	1290
6. Аленово	1285
7. Полски Сеновец	1170
8. Бела черква	1130
9. Дъсют	1120
10. Павликини	1110
11. Горна Студена	1103
12. Ресен	1090
13. Карнасен	1085
14. Камел	1082
15. Михалци	1052
16. Долна Оряховица	1000
17. Долна Липница	988
18. Златарица	979
19. Лисковец	979
20. Върбовка	973
21. Драгомирово	960
22. Асеново	947
23. Сухиндол	913
24. Масларево	924
25. Страхилово	915
26. Джупоница	912
27. Обединение	877
28. Сушица	850
29. Орех	845
30. Велико Търново	824
31. Полски Тръмбеш	795
32. Червва кория	791
33. Ватан	789
34. Самоходене	764
35. Веброво	735
36. Кесарево	720
37. Елена	720
38. Драганово	662
39. Константин	658
40. Килибарово	610
41. Буйнови	344
Средно за окръга	998

Сесията на Народното събрание приключи

Вчера завърши своята работа Десетата сесия на Народното събрание. След доклада на министъра на вътрешната търговия, сесията изслуша и обсъди доклада на министъра на народното здраве и социалните грижи д-р Кирил Игнатов. В него дебело е подчертано, че след победата на социалистическата революция у нас; Партията поставя за социалистическата революция в основата на своята политическа грижа за човека. Наред с изграждането на социализма се пристъпва и към социалистическото преустройство на здравното дело. Създадени бяха благоприятни материални и обществено-икономически, социални и културни условия за опазване и укрепване здравето на народа. В доклада се сочат много данни за средствата, които ежегодно държавата отделя за здравеопазването, социалните грижи и общественото осигуряване. В резултат на тях и на коренните изменения в икономиката, бита и културата, в резултат на изключителните грижи и внимание на Партията и народната власт към проблемите, свързани със здравето на народа, настъпиха изключително благоприятни промени в здравното състояние на страната — значително намалена общата и особено детската смъртност. Увеличи се средната продължителност на живота. Непрекъснато намалява общата заболяемост. Специално място в доклада е отделено и на въпросите за разширяване на здравната мрежа в страната, на грижите за кадрите.

Съдоклад на Постоянната комисия по народно здраве, труда и социалните грижи, прочете председателят на комисията проф. Радой Попиванов. Изказалите се народни представители единодушно потвърдиха големите успехи на страната по отношение на здравеопазването, направиха редица предложения във връзка с работата на медицинските кадри. Зам. председателят на Министерския съвет армейският генерал Иван Михайлов, наред с успехите, засегна в изказването си и някои слабости в здравните заведения като равновесие, формализъм, грубо отношение към болните, повърхностни прегледи, недостатъчна култура и чистота в някои лечебни заведения.

След приключване на обсъждането на този въпрос, сесията с пълно единодушие разгледа и взема съответни решения по останалите точки от дневния ред, след което бе закрыта.

ОДСП „БЪЛГАРСКА ЗАХАР“ ИЗПЪЛНИ ПОЛУГОДИШНИЯ СИ ПЛАН

Завчера колективите на многобройните филиали на Стопанското обединение „Българска захар“ — Горна Оряховица изпълниха производствената си програма за първото полугодие, като изпревариха календара с шест дни. Това дава възможност на работниците до края на юни да произведат надпланова продукция за повече от четири милиона лева. По този начин стоковият фонд на страната само от надплановата продукция ще се увеличи със 7000 тона захар, 1400 тона захарни изделия, 1 500 000 литра спирт и др.

Големите производствени успехи са постигнати преди всичко чрез строго прилагане принципите на материалната заинтересованост не само по време на преработвателните кампании, но и по време на ремонтите и реконструкциите на фабричните. Благоустройство на новата система на планиране и ръководство захарните фабрики в Горна Оряховица и Русе бяха преди срока готови за преработка на брутова кубинска захар. Сега тези предприятия постигат хубави успехи, въпреки че не е започнала кампанията за преработка на захарното цвекло.

ТЕЗИ, КОИТО СЪКРАЩАВАТ РАЗСТОЯЖИЯТА

ГЛАВА ГОРНА ОРЯХОВИЦА. Тук повече от половин столетие има постоянно напрежение. Транспортният възел на Северна България е свидетел на не една класова битка. Но тези времена отдавна минаха в историята. Днес и тук се води голямата битка — строителството на новото общество.

Трудово напрежение! Тревожният писък на локомотивите, приятният тембър на сигналите от електровозите и дизеловите машини се смесва с постоянното буботене на десетките бетонобръсначки. До композицията с кубинска захар се е установила друга, натоварена с разнообразни машини — наше родно производство — отпращени за износ. На перона — пъстра тълпа пътници. Работници, пътуващи за Черноморието, ученици — бригадири, чужденци, запътили се към чудния град на Янтра, хора за различни краища на страната, с различни цели. Такава е ежедневната картина. Но сега на гара Горна Оряховица и в целия град се чувства друго, по-голямо напрежение. Утре хората от голямата възел — железничари, пощенци, работници от автомобилното предприятие, „Транспред“ и ТАВСО ще празнуват.

Празник! Наред с трудовите дела той трябва да бъде посрещнат с цветя, с украса, с всичко хубаво. Възе-

лт има постоянен декор — стотиците гирлянди на електровозите, десетките скелни на големите строещи, по които сега се веят нашият гирбагеник, червени и сини знамена. На перона, сред много цветя, са наредени портретите на хората, които с трудовите си успехи застанаха на първо място в социалистическото строителство и посрещат Деня на работниците от транспорта и съобщенията с високи трудови отличия — носител на ордена „Червено знаме на труда“ — локомотивният майстор Ст. Гутучков, М. Хаджиев — работник от „Транспред“, награден с „Народен орден на труда“ — сребърен, ударникът на комунистическия труд, радиотелеграфистът на аерогара Горна Оряховица Т. Янков, машиниста, шофьори, телефонни техници, хората, които ще празнуват утре.

... И не само гарата, целият град е украсен. Диаграмите и табелата разказват за успехите на транспорта и съобщенията, по сградите на базата на Окръжното автомобилно предприятие, на „Транспред“, летнището, по улиците, стадиона, навсякъде празнична премяна в чест на тези, които правят разстоянията по-къси, спестяват ни време, влагат свой труд за по-бързото изграждане на социализма.

В. БУТАШКОВ



Ръководителят на маневрната бригада при пътническата гара Горна Оряховица Кръстю Койчев (в средата), носител на „Народен орден на труда“ — сребърен, заедно със своите другари разглежда плана на маневрата.

РАПОРТ НА ЖЕЛЕЗНИЧАРИТЕ

Хилядният колектив на Железопътното управление в Горна Оряховица утре ще манифестира на празника си голямата трудова победа, предсрочното изпълнение на плана за полугодие. До края на месеца в района на управлението ще бъдат натоварени над предвидените 320 хиляди тона товари. Този успех помогна на железничарите да имат по-голямо участие в борбата за повече натрупвания. Те ще реализират 607 000 лева надпланова печалба.

Целият място в борбата за постигане на тези големи трудови победи за колективът на ЖП район по експлоатацията, който тази година успешно работи по метода на маршрутно-календарното и почасово натоварване на вагоните. Хубави успехи в съревнованието постигнаха и работниците от локомотивно депо — Горна Оряховица. Те реализираха 329 000 лева икономии от експлоатационни разходи и в сравнение с полугодие на 1964 година са дали продукция в повече за 291 000 брутотонкилометра.

В чест на празника

В чест на утрешния си празник работниците от авторемонтното предприятие в Лясковец мобилизираха силите си, за да го посрещнат с достойни трудови дела. И три дена преди 27 юни те рапортуваха пред Партията трудовата си победа — предсрочното изпълнение на плана за полугодие.

ЕДИН ПРИВЕТЛИВ ГЛАС

КОГАТО ВДИГНЕТЕ телефонната слушалка, всеки път като за поздрав звънна първо един не-познат, но мил, приветлив женски глас:

— Говорете, моля! ...

Всеки път, вместо поздрав, звънна този глас. Кънава в ушите на победителя пенсионер преди да долети от София радостният глас на сина му, който съобщава, че този път е взел успешно. ... После поздравява като за миг старичката, която още не знае, но ето от развълнувания глас на зетя научава, че там, на границата чак, ѝ се е родил внук. ...

— Говорете, моля! ...

И две щастливи гласа се доплетат до слушалката, за да изрекат най-важното решение: „Ние решихме да се оженим!“

Така е винаги — денем и нощем, лете и зима. Поискайте ли да чуете любими глас на близките си, развълнувано гласче на детето, което сега е далеч от вас, искате ли да разкажете за своята радост или тревога някому, макар и чак на другия край на Родина?

Летният задух е залегнал и в големия салон, където една от другата, прехвърляйки слушалката през глава, с микрофонче на устните, са насядали пред стената на апаратурите двадесет и две жени в чепни работни облаци. Работата е толкова неспешна в знойните следобедни часове, че не остава време дори да се изгледне погледом. Купищата от бележки с поръчки растат.

— Ало, Пловдив, ли си? ...

— Ресен, Ресен! ... Ало! ...

— София! ... по ваша поръчка. ...

— Колега, защо се бавиш, бър?

— Тука Велико Търново! Ей сега ви даваме.

В големата зала се носи гъвоборно жужене като огромен кошер. Тук става ясно, че приветливият мил глас, който звучи в слушалката, е само на една от тях, напрегнати нерви до крайна степен жени, които много често в шестте си работни часа нямат време дори да отгледат погледом.

На пост сега е бригада „Валентина Терешкова“ с бригадир Анка Краева. Вече две години тя жени са носители на високото звание „Бригада за комунистически труд“. На скоро, тази пролет, на мястото, където някога за първи път се е заговорило за социализъм — в парка „Първа социалистическа сбирка“ — приеха свои закони на работническата чест. И днес, и заанапред, те живеят и ще живеят така. Снемат ли слушалките, станат ли от столчетата, на мига заемат местата им жените от бригадата „Ганка Рашиева“ — колективен носител на паспорта на трудовата слава. А трепне ли тази нощ тревожно апаратура, бързо, с уверена ръка ще даде желаната връзка Стоилка Гучерова — носителка на паспорта на трудовата слава.

Отдавна в древния град е заглъхнал шумът. Гаснат и последните светлини. Градски часовник отмерва ясно един удар, един час от новия ден.

В мрака белее с новозиманите си зидове отсреща столетникът-красавец „Хаджиниколчевият хан“, издърган с вещата ръка на Коло Фичето. Велико Търново е град на легендите. ... И кой знае, може би, ако поведеш в този нощен час от прозорците на телефонната зала, която е на най-високото място в големата сграда с градския часовник, ще видиш сам белевласия старец как гледа своя хан, как после се обръща и отправя поглед там, напред, където се е разтлоло ново Велико Търново. ... Може би, ще видиш оживени много страници от историята. ... Но в телефонната зала нощем е „дорецо“. Тревожно не трепкат светлините на апаратурата. Звънят чак от Родопите, после от Дунавския бряг, от Добруджа, от Странджа, от грабове и села.

— Тук е Велико Търново! — звучи приветлив женски глас и в мирната нощ сякаш казва на Родина: „Аз съм на пост за моя град. ... Говорете, моля!“

Бл. ЙОРДАНОВА

Честит празник!

УТРЕ 27 юни, за пръв път ще бъде празнуван Денят на работниците от транспорта и съобщенията. Въвеждането на този общ празник е израз на голямото значение, което Партията и Правителството отдават на всички, които работят в транспорта и съобщенията и които се трудят за икономическото и културното развитие на нашата страна, израз на високообщественото признание на отговорния труд, който полагат железничарите, шофьорите, докерите, пощенците и колективите на „Транспред“.

Под ръководството на БКП нашата Татковина постигна големи успехи. През последните години значително развитие получили транспортът и съобщенията и във Велико-Търновски окръг. В този сектор се трудат вече близо 11 000 работници и служители. В Локомотивно депо — Горна Оряховица е внедрена електрическа тяга, в гара Горна Оряховица разпределятелна се разширяват приемнически и разпределителни парцели. Удължават се коловозите и се подобряват разтоварниците в редица посредни гари. Автомобилният транспорт разполага вече със солидна материална база, в строеж са пътнишки автогари във Велико Търново, Горна Оряховица и Елена.

Голямо разширение се извършва в авторемонтното предприятие Лясковец. Бързо развитие получи и най-новото транспортно предприятие „Транспред“. Значително се развиха и съобщенията в окръга. Разшириха се някои автоматични телефонни централи, в процес на монтаж са нови — в Елена, Стражица, гара Горна Оряховица и Сухиндол. В чест на празника бе открита първата селска автоматична централа и с. Джупоница. През миналата година във Велико Търново влезе в експлоатация нова автоматична телеграфна централа. В окръга е изградена радиорелейна станция, монтиран е нов мощен телевизионен ре-

транслатор. ...

Благодарение на денонощния си и самоотвержен труд, работниците от транспорта и съобщенията достойно изпълниха дадените обещания. В чест на своя Ден колективите на „Транспред“, ЖП район по експлоатацията, авторемонтното предприятие — Лясковец, ПТТ станция във Велико Търново и други рапортуваха за предсрочното изпълнение на производствения план за първата половина на тази година. Много от гарите, пощенските станции, локомотивите, автомобилите и съоръженията са приведени в образцово състояние. Постигнатите високи производствени успехи са резултат преди всичко на повишената трудова и политическа активност. Затова говорим фактът, че над 6000 производственици са включени в движението за комунистически труд.

Голямото значение, което имат транспортът и съобщенията за развитието на народното стопанство изисква по-нататъшното подобряване организацията на работата. Преди всичко е необходимо да се осъществява още по-тясна и по-дружеска връзка между железничарите, „Транспред“, ДАП и пристанището Свищов. За народното стопанство е необходимо да се предоставят за натоварване повече вагони, автомобили и кораби. А това ще стане главно по пътя на съкращаване времето за технически и технологически нужди и товаро-разтоварни работи.

Като първостепенна задача пред транспортните работници следва да бъде не само призеждане на плана, но и задоволяване на всички възникнали нужди от транспорт, непрекъснато повишаване качеството и културата на услугите.

Въввеждането на нова по-съвършена техника в транспорта и съобщенията изисква да се отдели по-голямо внимание за нейното пълно из-

ползуване и поддържане в техническа изправност, непрекъснато да се повишава в това отношение квалификацията на работниците и служителите.

Няма съмнение, че големите успехи, които постигнаха работниците от транспорта и съобщенията в чест на своя празник, ще се множат и в бъдеще и ще спомогнат за мобилизиране на силите, за изпълнението на всички поставени задачи по време на усилените летни и есенни превози, за издигане на необходимата висота родния транспорт и съобщенията.

Честит празник, другари от транспорта и съобщенията!

КОГАТО ВДИГНЕТЕ

телефонната слушалка, всеки път като за поздрав звънна първо един не-познат, но мил, приветлив женски глас:

— Говорете, моля! ...

Всеки път, вместо поздрав, звънна този глас. Кънава в ушите на победителя пенсионер преди да долети от София радостният глас на сина му, който съобщава, че този път е взел успешно. ... После поздравява като за миг старичката, която още не знае, но ето от развълнувания глас на зетя научава, че там, на границата чак, ѝ се е родил внук. ...

— Говорете, моля! ...

И две щастливи гласа се доплетат до слушалката, за да изрекат най-важното решение: „Ние решихме да се оженим!“

Така е винаги — денем и нощем, лете и зима. Поискайте ли да чуете любими глас на близките си, развълнувано гласче на детето, което сега е далеч от вас, искате ли да разкажете за своята радост или тревога някому, макар и чак на другия край на Родина?

Ден на работниците от транспорта и съобщенията

МАЙСТОРСТВО, РАЗУМ И СЪРЦЕ

Първият

22.15 ЧАСА. Влак 405 бавно потегля от четвърти коловоз на гара Горна Оряховица. Пътниците са още бодри и надничат през прозорците, за да видят хубавия изглед от първите гари на балканската линия. Само 3-4 минути и вдясно от влака неоновата светлина привлича вниманието. Намираме се в района на жп гара Горна Оряховица — разпелителна. В горния край на района — на гърбицата се разпуска влаков състав. Вагоните се отлепят, набират скорост по наклон на гърбицата и нахлуват в коловозите — всеки по своето предназначение.

Как не става грешка? Вместо 2 вагона, да полетят 3 или обратно. Там от другата страна се редуват стрелочници, които с кол и маневрена бележка в ръка откатват вагон, след вагон. Един от тях е Христо Димитров. Повеќе от 4 години този млад човек работи без греш-

ка. Завършил курса за стрелочници през 1958 г., още 1959 г. той е в разпелителна гара. С всеки изминал ден Христо подобрява работата си. От 1960 г. е постоянен ударник. Изпълнителен и любознателен той се учи от всички и показва на всеки. „Никога няма да забравя помощта на моите маневристи Иван Пангелов и Иван Пенков. Аз трябва да направя същото с по-младите колеги“, — споделя Христо.

Когато за юбилейната 20-годишнина се отределяха носители на паспорта на трудовата слава Христо Димитров бе първият.

В един разговор го запитах — в какво се крие тайната на успехите му. Христо повдигна с веселиво рамене и с тих глас продума: „Ами, че изпълнявам нарежданията на маневриста и цялото ми внимание е насочено само към работата“. Малко думи, но с голямо съдържание!

Вторият

„Мишо, иди при машината!“ „Георге, върви отпред!“ Резки и къси команди. Със свирка и флаг, строен едръ мъж в пътнически район на гара Горна Оряховица свири и ръкомаха. Движенията наподобяват диригент, който налага своята воля и твори живот в композицията на изтъкнат автор.

Кой не познава маневриста Кръстю Игнатов Койчев — носител на „Народен орден на труда“ — сребърен? Много години вече Кръстю е в първата редица на маневристите от Железопътното управление Горна Оряховица. Много негови предложения са вече постоянни метод на работа. В продължение на две години по негово настояване първа маневра работи с един човек по-малко. Кръстю Койчев обръна машината на варненски изтеглятелен коловоз — в заден ход. При това положение

стрелочникът, който подаваше сигнали стана излишен, тъй като локомотивът има добра видимост. Какъв икономически ефект биха имали повече такива предложения?

Веднаж след дежурство говорих със знаения маневрист (В работно време разговор с него е почти невъзможен). „Работа по почивна на светския маневрист Краснов — един маневрен състав обработвам на групи по 10 до 12 вагона. По такъв начин вагоните бързо и точно отиват по предназначението си. Ако работя с целия състав, няма точност и се налага допълнителна загуба на време. Графикът за маневрената работа и всички разпоредения са закон за мене. Преди да започна работа аз се запознавам с обстановката и разпределям работата между бригадата. Всеки от моите стрелочници знае какво работи и какво му предстои“.

Този трудов човек с работата си остава дълбока дия, по която вървят много негови другари, вървят уверено за преуспяването на нашия роден жп транспорт. А като него тук при нас има много.

АЛ. ЧАНТАРОВ

ПОЩА, МОЛЯ!

МАЛКО след като пристигне вълнат от Левски, от пощата в с. Моравица излизат пощенските Марин Иванков и Тодор Минчев с претълнени чанти. Ала почти винаги този, който изпреварва всички пътици по улиците е младежът на среден възраст, голяма глава и с весела шеговита усмивка. Той тръгва по познатите улици. И, щом хората от бежанската махала чуят познатия глас: „Пощата!“ отварят вратите гостоприемно. Те знаят, че това е пощенският Тодор Минчев (Чочо), който познава всеки човек от селото.

— Нищо ли няма за нас, батко Чочо?

— Поръчал съм да ви пишат и утре ще ви донеса писмата.

Пошта, моля! — подвиква още погласовито той и влиза в следващия дом.

Винаги забързан, припрян и шеговита — такъв го знаят хората.

Колко път изминава днешно и колко е изминал през тези 10 години пощенският Тодор Минчев сам не знае. Тък и за него това не е азисно. И ако той успява за 2 часа да разнесе 350 вестника и 40 писания, то е затова, че идва половин час преди работното време и ги приплава подрежда разнеса си. И не само това. Тодор Минчев знае безпогрешно, къде живее всеки адресант. Ако не го открие, пита своя бивш колега Колю Чачев и чак накрая го връща обратно. А понякога носи поканите и телеграмите на хората там, където работят, ако се касае за нещо бързо. А пенсионерите? Те не могат да му се отблагодарят за акуратността и внимателността му. Та нали от неговите ръце получават пенсията си и приплават редовно пенсията си на Отечествения фронт? Той е един от най-добрите касиери на Отечествения фронт. Минимална година бяха граден от окръжния комитет на Отечествения фронт във Велико Търново с грамота.

Ето и днес „Отличникът на Министерството на транспорта и съобщенията“ Тодор Минчев. Димов е все така бодър и неуморен и неговият глас се носи по озеленените улици на Моравица.

— Пошта, моля!

— Тодор ПЕТРОВ от Обществения редакция на в. „Борба“ в Моравица

КРАЙ БРЕГА НА ДУНАВА

ОТ ГОДИНА НА ГОДИ-

НА работниците от транспорта и съобщенията в Свищов постигат все по-големи успехи. Малкото пътническо пристанище стана голямо пристанище за внос и износ. Производителността на труда от 500 тона на един преносвач през 1945 г. нарасна на 10 500 тона през 1964 година. Тези успехи станаха възможни благодарение на внедрената портална и тилова механизация в преговарните работи. Сега тук има пет портални електрически крана. Пристанщето разполага с 4 автоповарача, 2 автокрана, 1 ескаватор, 1 „Зетор“ с три ремаркета и други тилови механични средства. Отдавна е забравен самарът.

Автоматичната обработка на насипните товари с грайфери дава висока производителност на механичните средства и бърза обработка на плавателните съдове и вагони. От 10—15 на сто участие на механичните средства през 1945 г., през 1964 година тя достига 99 на сто. Само един процент от товарите се обработват ръчно и то тогава, когато мястото не позволява механично средство да вземе участие.

В чест на празника си колективът на пристанище Свищов преизпълни плана по всички показатели. Себестойността на 1 физически тон е снижена със 7 на сто, от което е осигурена икономия в размер на 17 800 лева. Реализирана е свръхпланова печалба в размер на 35 750 лева.

Първенци в съревнованието са бригадите на Димитър Йорданов, Димитър Филимонов, Великото Рангелов, Етем Роев, Никола Захариев и др. От механизаторите се отличиха екипажите на кран № 5 и кран № 2, съв старши крановици Д. Димитров и Д. Червенков.

ЗНАЧИТЕЛНОТО НА- РАСТВАНЕ на потока

на товари към пристанището на лужи развитието и на гарата. Ежедневно обработваният товар бележи голям ръст. Планиран за 1965 г. в сравнение с 1954 г. е увеличен 4.4 пъти. Местният престой за същото време от 20,3 на сто е намален на 15,8 на сто. Движението на пътническите и товарните влакове в график е 100 на сто. Статичното натоварване на вагоните от 12,6 тона е увеличено на 19 тона.

В борбата за изпълнението и преизпълнението на плана и обещанията се отличиха комплексната смяна с ръководител Великото Христокиев, ударниците М. Петров — маневрист, Петър Йонов и Слави Кирчев — стрелочници, Димитър Ференцов и Янко Златанов — товароразтоварачи, Георги Тошков и Никола Андонов — ръководители на търговски служби и др. С паспорт на трудовата слава е награден целият колектив на гарата и магазинът Димитър Тачев.

ПОЩЕНСКИТЕ РАБОТ-

НИЦИ посрещат своя празник със заслужена гордост, защото изпълниха обещанията си. На челно място в съревнованието се наредиха телефонната служба, следвана от телеграфната. С висококачествена си работа се отличиха бригадите на Невяна Николова от телефонната централа и на Митка Ботева в сортировачното отделение. Пощенските Илия Наков, Тодор Патев, Райна Кешинишева, телефонистките Невена Николова, Мара Костова, П. Кампарева, техниката Геновева Христова и монтьорите П. Николов, Х. Абдинов и А. Нестеров се утвърдиха като първенци в съревнованието.

Ив. КУЛИНСКИ от Обществения редакция на в. „Борба“ в Свищов

КОЛОНА ХОРА И МАШИНИ

РЕЛСИ И ВАГОНИ,

траверси и баласт-ра изпущат непоносима гоплина, която поглътят от жаркото юнско слънце. Наведени над тях с метли и четки, със стоманени инструменти, с лица и гърбове, позамургавели от ялът и слънце, работят двама сетина младежи.

— Тези хора са част от „колоната“ — каза инструкторът Кънйо Йорданов. — Свободните от смяна и тези, които ще поспят по-късно, дойдоха на трудов ден, за да придобие районът по-празничен вид, пред Деня на работниците от транспорта и съобщенията. Ако сте мислили, че ще видите нашата младежка колона в пълен състав, оставате излъгати. . .

И трябва вече мислено да си представим тази единствена в страната младежка локомотивна колона. Здрава и плътна — от хора и машини, изградена преди три години в Горнооряховското локомотивно депо. Въпреки първите съмнения в нейната работоспособност и жизненост, пораждани от големия числен състав (над 50 члена), тя все повече укрепва и претендира за едно от първите места сред товарните и пътнишките бригади в страната.

В нея работят десетина комунисти, толкова кандидати-членове на БКП, а всички останали са комсомолци. Разпределени в 11 бригади, те всекидневно возят пътници и товари влакове по участъците Горна Оряховица — Варна, Г. Оряховица — Плевен, Г. Оряховица — Тулово и Горна Оряховица — Стара Загора. Затова, макар че всички са едно цяло, никога не могат да се съберат заедно. В противен случай, един от споменатите участъци ще бъде без влак. . .



НА СНИМКАТА: Бригадата на пътнически локомотив 03-04, носителка на зеления паспорт на трудовата слава.

В деня, когато бяхме при тях, частича от колоната начело с машиниста Христо Христов, направляваше влак — 453 — А по железните планински пътища. Приключваше с успех още една трудова смяна. . . Даваха своя скромна дял за достойното посрещане на своя празник. Бригадите на пътнишките влак 03-04, в които има най-много ударници и носители на аления

паспорт, през този ден не бяха в движение. Старши-машинистът Цани Дудуров беше в почивка. Но, може би е някъде в демото, помага в ремонта на локомотив от колоната. Помощник-машинистите, комсомолците Стефан Досев, Панайот Борисов и Дончо Генчев (и тримата от едно село), пак бяха заедно и при почистването на пътя, по който минават с локомотива.

СГОВОРНА ДРУЖИНА

РАЗТОВАРИЩЕ-

ТО на гара Свищов не е особено голямо, но коловозите, разположени около него, побираят значителен брой вагони, които денонощно се обработват от товарно-разтоварните работници.

Най-добрите тук, в „Транспед“, са членовете на бригадата, ръководена от Васил Исмаилов, носител на паспорт на трудовата слава.

Васката, както го наричат всички, е висок, мургав човек на около 40 години, с живи и весели очи. Той е на трупалям голям опит. Предвидлив, разпоредителен умело обхваща работата, възложена от диспечера.

Когато отидох при бригадата, тя разтоварваше вагон с тухли. Тежка е ръчната работа, но няма как. Механично разтоварване на тухлите тук още не е въведено. Тухла по тухла и редицата расте. Слънцето е безпощадно, но загубите ръце подават и редят тухлите на земята. Тук е бригадирът заедно с работниците Еуб Даудов, Али Юсеинов, Мехмед Али Мехмедов.

Разбира се, това е само една част от третата бригада, сформирана от 14 човека. Сега в Горското стопанство работят, като товарят от земя на кола трупици, Илия Топанджийски и Ангел Спиров. Мехмед Джалилов и

Ахмед Салиев разтоварват и подреждат сандъци с фиде в складовите на Окръжното търговско предприятие, а пък само преди малко Еуб Даудов и Али Юсеинов товариха варели с мазна на камцион в складовите на същото предприятие.

Да, те са навсякъде и без тях не можем. . . Работата от време на време се ободрява от весела дума или шегата, подхвърлена от бригадир и пак работата и работата, качествена и съзнателна. . .

С право третата бригада при клона може да служи като пример на всички.

Различни по възраст и характер, тези 14 души стават симпатични със своето поведение на всеки, който ги опознае.

В съревнованието с първа, четвърта и седма бригади хората на Васил Исмаилов заемат първото място и в чест на Празника на работниците от транспорта и съобщенията, през ударния месец, те постигнаха най-високо изпълнение на плана по показателя „Бруто приходи“ — 126 47 на сто, като показателя на дело какво могат.

Ударниците Илия Топанджийски и Али Караашлиев са пример и в бригадата, и в целия клон.

Л. ГРАМАДОВА от Обществения редакция на в. „Борба“ в Свищов

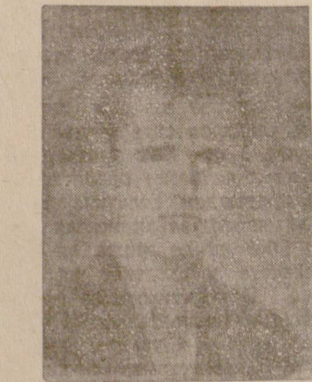
По пътищата на Балкана

ПРЕДИ ГОДИНИ да дойде кола в махалката Долни Чукани, било събитие. Децата се натрупвали край нея и я разглеждали с голям интерес.

Най-смелият между тях бил палавеца Стоянчо. Той крадешком докосвал кормилото и сърцето му тупкало от радост и вълнение. . . Седем години малкият Стоян Йорданов Гайдаров, с торбичка през рамо, е ходел да се учи в Елена. Закъснее ли от училище, родителите му знаят, че е видял пак нов автомобил и, щом се приближе, на всички с подробности ще разкаже какво е видял, кое му е харесало. . .

После с трепет е очаквал, че в родната къзарма ще осъществи порокът на детство мечта — да бъде шофьор. Но в частта, в която служи Стоян, нямало автомобили. След отбиване на служба, през 1956 година завършила с успех автомобилната школа за шофьори при ДОСО във Велико Търново. И през есента Стоян сяда зад кормилото на „Чепела“ в ДАП клон — Елена.

Вече девет години откак той държи уверено, с умение и майсторство кормилото, без да допусне аварии или катастрофи. През тези години Стоян Гайдаров показва своята осторожност, своя най-хубав навик — да поддържа автомобила си винаги



технически изправен, потегнал и в добър външен вид. А седне ли зад волана, той забравя всичко, ритмът на мотора се слива с ударите на неговото сърце, и долавя и най-малкото нарушение в машината.

Преди няколко дни началникът на гаража му каза: „Стояне, колата ти е почти минала пробегата си за основен ремонт“, а той спокойно му отговаря, че сега автомобилът му е много добре, не гори масло и че това ще стане след време. При извършване на техническото обслужване той работи със сервизните работници и, не е ли извършено нещо по волята му, че го чуе от дадеко, че настоява да се извърши поправката както трябва.

И в неделния ден, дошъл в града, въпреки че е в почивка, той ще провери гумите, горивото, ще потегне нещода, да е готова колата за утрешния ден.

Въпреки че живее на няколко километра от града, Стоян Гайдаров изпреварва много от шофьорите за работа.

За своите производствени успехи Стоян Гайдаров не един път е бил ударник, носител е на значката „Стоицист“. Всяка година той икономисва около 1000 литра гориво, само за 6 месеца реализира икономия 20 000 гума-километри. Като проф. групово-водорник Стоян работи с усърдие за укрепване на трудовата и производствена дисциплина.

Вечер, когато заблещукат лампите, след като е преминал на няколко пъти нервните пътища на Балкана, Стоян Гайдаров, стиснал палтото и пакетче в ръце, поема за родната махала. Крачките му са бързи, за да може да свари будни Анито и Красимира. Да ги помилва и им се порадва, а те да разперят в надпревара ръчичките към подаръка на татко. На тях Стоян е обещал на 27 юни да ги води в града, да се повеселят на шофьорския празник.

К. ВАСИЛЕВ от Обществения редакция на в. „Борба“ в Елена

За празника — с големи дела

ПОЩЕНСКОТО и съобщителното дело достигна

такава резултати, за каквито преди 10—15 години не можеше да се мечтае. Докато през 1944 година на територията на нашия окръг в пощенската мрежа бяха включени 70 станции, днес техният брой достигна 126. През 1944 г. имаме 4 собствени градини, днес службите са настанени в 30 собствени сгради. Преди 20 години в окръга имаше 1500 телефонни поста, днес те са вече 9000, а перспектива до 1980 г. да нараснат на 60 000. Броят на радиоапаратите е нараснал 9 пъти.

По-рано нямаше радиофикация, а днес са в действие 60 000 радиоточки.

През 1944 г. дружество „Стрела“ разпространяваше дневно около 8000 броя периодични издания. Сега всеки ден нашите пощенски доставят направо в домовете по 88 660 броя.

Голям дял за постигнатите успехи и огромния растеж има разширеното на материално-техническата база.

От минималната година в окръжния град е пуснат в действие автоматична телеграфна централа и телекс, които се под-

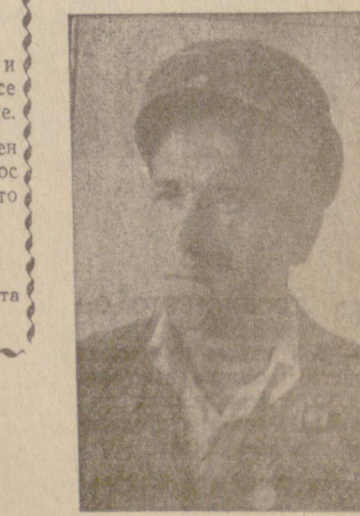
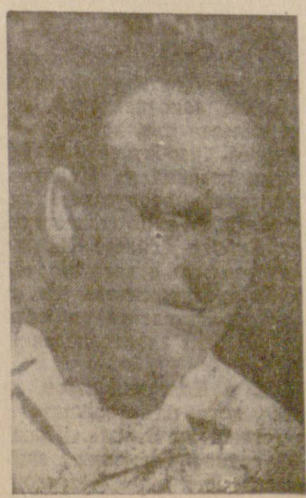
държат образцово и са пример за цялата страна.

Напълно в съответствие на нуждите на хората се подобрява и качеството на услугите и културата на обслужването. Във Велико Търново 23,7 на сто от всички колекти са доставят в жилищата, 96 на сто от записите и пенсията се изплащат в домовете; 98,4 на сто от телеграмите се

доставят в контролния срок и 99,5 на сто от разговорите се провеждат в определеното време.

Със своя героичен денонощен труд пощенците дават своя принос за икономическото и културното развитие на нашата Родина.

П. П. ПЕВЕСКИ зам.началник на Окръжната станция на съобщенията



Предсрочно изпълни шестмесечния си план Петър Николов, крановик при „Транспед“ — гара Горна Оряховица (първият вляво). * * *

Старши-диспечерът от ЖП Управление — Горна Оряховица Цено Дамлинов — носител на „Народен орден на труда“ — златен (в средата). * * *

Пенчо Ганчев, носител на „Народен орден на труда“ — златен, шофьор при ДАП клон — Велико Търново (горе).

в. „БОРБА“

Стр. 3, бр. 76, 26, VI. 1965 г.

Дълбочината на изолацията

МАКНАМАРА съобщи, че нови двадесет хиляди американски войници ще бъдат изпратени в Южен Виетнам и че бързо се подготвяла още една „въздушна нападателна дивизия“. Печатът уведомява, че във Вашингтон обсъждат планове за разширяване нападенията срещу Демократична република Виетнам, правят се намеци за някакви „идеи“ за въздушен десант над Ханой.

Отдавна е известно какво се крие зад всичко това. Размахвайки главната на пожара, демонстрационна сила, Вашингтон иска да убеди своите съюзници, че пред нищо не ще се спре, за да запази позициите си в Югоизточна Азия. И не само това. Каго изострят напрежението до краен предел, американската военна и дипломатия се стремят да ангажират във военните си планове и да направят свои съучастници страните от НАТО и другите военни групировки.

Ня практика обаче се получава точно обратният ефект.

И вече не само представителите на прогресивните и демократичните сили в света предупреждават за опасността, която създава дейността на САЩ, за заради на разрушението, който се съдържа в твърдоглавието, най-малко казано, с което американските държавници се опитват да пренебрегнат реалната действителност. Все повече дейци и онези словес и партии, които докато на Запад по свои съображения и интереси безрезервно подкрепяха политиката на САЩ, сега започват твърде реалистично да разсъждават. Красноречив пример в това отношение е уводната статия на италианския правителствен вестник „Газета дел popolo“. Тя открито съветва американците, че е дошло време да приемат „конкретните точки“ на женевските споразумения от 1954 година, т. е., че „17-ият паралел е временна демаркационна линия, а не граница между две страни“ и че „Виетнам има право на обединение и на избор на едно единствено правителство за цялата страна чрез свободни избори“. Макар че вестникът не се спира на още една конкретна точка, че условията за свободни избори е изтеглянето на всички чужди войски от Южен Виетнам — намеъкът е съвсем ясен: по военен път Съединените щати вървят към провал.

В САЩ смятат всичко това като пръти в колелата на тяхната дейност, която саботаж на военните им операции и на понататъшното задълбочаване и интернационализиране на конфликта. И, за да намерят усъпекително средство за възбудено американско обществено мнение, да се влее болест сред съюзниците, в американския печат бе подета кампания, която цели да докаже недоказуемостта — съюзниците одобряват мръсната война във Виетнам. На тази цел посвети усилията си и списанието „Нюзик“, което командирова свои пратеници из съюзническите страни, за да извършат на място проверка на общественото мнение. Резултатът, обаче, се оказа повече от катастрофален.

Картината окончателно бе допълнена на 23 юни в сената на САЩ. Разтревожени сенаторите сега се мъчат над въпроса как да узаконят дейността на правителството на Джонсън. Подхва-

МЕЖДУНАРОДЕН ПРЕГЛЕД

лит се становища, че трябва да се дадат специални пълномощия, които да звучат като всеамериканско одобрение на престъпленията в Югоизточна Азия. Защо е необходимо това? Изчерпателен отговор даде сенаторът-демократ от Айдахо Франк Чърч. Специалните пълномощия са необходими — твърдеше той, — защото за повечето от страните на Африка и Азия войната във Виетнам изглежда като един нерушим двубой, в който богатият и могъщ американски народ играе ролята на човек, който се мъчи да наложи волята си с юмрук, докато борещият се малък Съединен Виетнам прилича на здрав костелив орех.

Думите на сенатора не се нуждаят от допълнително разяснение.

Неуспешна маневра

В ТАЗИ ОБСТАНОВКА със сем естествено бе за Вашингтон да види в „Инициативата Уилсън“ спасителна сламка. И президентът Джонсън, макар и не добре запознат с нея, макар и да не може да предвиди злополучия и край, побърза да я подхване. Такива инициативи са полезни — подчерта със задоволство президентът и обеща пъл-

но съдействие.

Сега Вашингтон мълчи. Белият дом не публикува никакви изявления — нито на одобрение, нито на отрицание. Направо трябва да се каже, че в американската столица загубиха интерес, защото „идеята“ на Уилсън не само не счули деловите на изолацията, но даде възможност за още едно силно публично и официално осъждане на американската агресия от редица страни.

Нереалистичната позиция по-лудостен отговор. Председателят на Министерския съвет на СССР Косигин заяви, че ако има истинско желание да се намери мирният път за разрешаване на конфликта, мисията на Британската общност трябва да се обърне към виетнамците, които страдат от американската агресия — към правителството на ДР Виетнам и Фронта за национално освобождение. И още — неотменно условие за разрешаването на виетнамския проблем е незабавно прекратяване на въоръжената интервенция на САЩ и изтеглянето на американските войски от Южен Виетнам.

Впрочем в тази насока бяха извършени и на ръководителите на правителствата на много страни от Британската общност още когато на конференцията се обсъждаше „Инициативата на Уилсън“.

Така с неуспех завърши опитът на Уилсън да оправдае САЩ и да представи своето правителство в очите на Английското обществено мнение като сторонник на умиротворяването. Още по-ясно стана на всички, че лейбъристите правителство затъва все по-дълбоко в мътните води на Вашингтон.

Б. ТОТЕВ

РЕЗУЛТАТИ ОТ ЛИТЕРАТУРНАТА ВИКТОРИНА

1. Отговор на въпросите:
1. Първата печатна книга с елементи на новобългарски език (на кирилица) е „Абагар“, написана през 1851 г. в Рим от Филип Станиславов.
2. Първата печатна книга на чист български език е „Неделник“ (или „Софроние“) или „Кирило-Методиев“, издадена през 1806 г. в Римини. Владолюбията от Софийски Върхвански.
3. Първата българска печатница е на Никола Карастоянов от Самоков, внесена у нас през 1828 година.
4. Първото българско списание е „Любословие“, основано и редактирано от Константин Фотинов в гр. Смирна. През 1842 г. излиза „Единствен вестник“, а останалите излизат от 1844 до 1846 година в Лайпциг.
5. Първият български вестник е „Български оред“ с редактор и издател Иван Богоров. Първият брой е издаден на 20 април 1846 година в Лайпциг.
6. Бащата на българската драма е Добри Войнович (1833—1878). Написал е прамите „Чорбаджията“ (1864), „Райна Княгиня“ (1865). Покръщение на Преславския двор (1868), „Беласлава“, българска княгиня (1870), „Крило-Методиев“ (1871), „Фосина“ (1871), „Възвръщането на Крум Стратий“ (1871), „Поевропейчване на турците“ (1876), „Димитър или явна правническа любов“.
7. Родоначалник на българската поезия е Петко Рачов Славейков. Той обогати литературата с много и разнообразни мотиви, създаде произведение с ярна художествена стойност, написа първите стихотворения с любовна, гражданска и патриотична тематика.
8. Родоначалник на българската белетристика е Васил Друмев с „Непастна фамилия“ (1860).
9. Родоначалник на българската пролетарско-революционна поезия е Димитър Иванов Полков със стихотворенията си „Кочичета“, „Стрелочникът“, „Топят се снеговите“, „Срутените кумири“, „Дървото на смъртта“ и др.
10. Родоначалник на българската драма и метатрагедия е Константин Методиш. София е основана на 10. XII. 1878 от П. В. Алабин и Марин Дринов.

11. Поети и писатели, родени във Великотърновски окръг:
а) стара литература: Патриарх Евтимий, Киприян, Григорий Цамблан.
б) нова литература: Петко Рачов Славейков, Виктория Живкова (Вела Влагоса), Йордан Маринов, Димитър Вацев, Никола Гинев, Теодосий Анастасов, Димитър Найденов, Стефан Мокреп, Здравко Сребров, Емилиан Станев, Симеон Маринов, Стефан Дичев.
Великотърновски окръг:
а) стара литература: Филип Станиславов от гр. Овеш, Йосиф Брадати от град Елена.
б) нова литература: Ласковец: Николай Кочев, Пан Гинчев, Георги Кръстов, Вела Чернова, Бачо Киро Петров, Данко Ценовски, Елена Стоян Михайловски, Петко Ю. Тодоров, Тодор Георгиев, Иван Киряков, Свищов: Иван Д. Шинманов, Алеко Константинов, Никола Данчов, Джунджунска: Полю Калчев; Горна Оряховица: Иван Радославев, Пантелей Матеев, Пламен Цонев; Кесарево: Николай Райнов; Горски Дол: Тръмбеш; Илия Енчев; Златарица: Иван Мещков; Драганово: Асен Разцветников, Владимир Русалиев, Камен Зидаров; Стражица: Ангел Карапавлов; Просяво: Недялко Мицнев; Бургас: Дольна Оряховица: Христо Козлев; Горски Сеновец; Марко Ангелов; Горна Липница: Сегадим Северняк.
II. КЛАСИРАНЕ НА УЧАСТНИЦИТЕ
ПЕРВА награда: Стефан Николаев от град Свищов, отговорил вярно на всички въпроси, като са срещали само по една дата.
ВТОРА награда: Д. М. Атанасова и Д. Р. Любова Басалова от В. Търново, отговорили на всички въпроси, като са срещали само по една дата.
ТРЕТА награда: Димитър Цвятков, Стефан Маринова, Иванна Пенкова и Милена Иванова от с. Моравя, Елка Паралунска и Панко Бончев от Свищов и Румяна Динкова от град Полски Тръмбеш, не отговорили вярно само по на един въпрос от викторината.
ЗАБЕЛЕЖКА: Въпросите за викторината обхващат в бр. 53 от 4 април т. г.

ПРЕДИ 88 ГОДИНИ

ВЕЛИКОТО НАЧАЛО

УТРОТО на 27 юни 1877 година донесе една от най-чистите новини за последните петстотин години от историята на българския народ. Край Свищов освободителните руски войски форсираха дръзко Дунава и стъпиха на българския бряг.

Десантът при Свищов бе пълна изненада за турското командване. През нощта на 26 срещу 27 юни на румънския бряг край Зимница започна съсредоточаването на 14-та пехотна дивизия и 4-та стрелкова бригада, под командването на генерал Драгомиров, на които бе възложена тази трудна бойна задача. Към 1 часа в тази събдоносна нощ се отдели първият ешелон и здравите ръце на руските гребци безшумно и уверено го насочват към потънал в мрак български бряг.

Турците откриват много късно движението на руските понтони — когато те са вече на няколко стотин метра от брега и не успяват да ги спрат.

Първи стъпват на българска земя 1-ва стрелкова бригада, а след нея капитан Остапов и 3-та стрелкова рота на капитан Фок. Последната веднага атакува турския пост, който обстрелва от височините надбългарските още понтони.

Турските сигнали ни оеное адигат в тревога гарнизоните в Свищов и с. Вардич. Силни чисти се отправят към мястото на преминаване и атакуват руски роти и заплашават с лъкандиране на дежанти. Турската артилерия обстрелва история руски ешелон и му напаса тежки загуби. Много понтони са потопени, а други — отвлечени от тежението. Но останалите продължават движението си към българския бряг под ураганния огън.

Скъпа цена заплащат рус-

ките храбrecи за парчето българска земя около устието на рекичката Текир-дере, което първо бе освободено. Там лежах купичка убити и ранени. Английски офицер, който командуваше турската батарея при Свищов, удивен от невиджаната изобретливост на руските войници, възкликна: „Колкото и да ги обстрелват те ще вървят напред!“.

Към 11 часа русите успели настъпиха на запад към Свищов и в 15 часа влязоха в града. Завърът на камбаните възвести този велик час. Стари и млади ликуваха. „Българите, като ни видяха, се хвърляха към нас като луде, — дъше един войник. — Прегръцат ни и ни целуват. Децата валят от джобовите си кофички, кофички, плодове... Лицата на мнозина бяха обляни в сълзи и като деца се хвърляха на вратовете ни“.

Преминаването на р. Дунав при наличието на огромна турска армия, заела брега, при липсата на значителна руска дунавска флота и при това-вашиното равнище на военната

техника представлява необикновено сложно, смело и рисковано дело. Блестящият му успех е не само огромно постижение на руската военна наука и класически образец във военната история. Това бе преди всичко победа на руския войник, на несломимия му дух и на изключителната му изобретливост и храброст.

С преминаването на Дунава завърши първото действие на кървавата драма. От Свищов руската армия пое своя път през Велико Търново, Плевен и Шипка към Цариград.

88 години от това паметно събитие. И, колчем си спомняме за него, ние отдаваме благоговейна почит към онези, които на този ден преди 88 години потънаха в тихите води на великата река, или опрехосаха с кървата си българския бряг край Свищов, за да сложат началото на великия път към свободата на своите братя.

Г. ШАПКАРОВ

от Военно-историческия музей в Плевен



Посрещането на руските войски в Свищов — 27 юни 1877 год.

Волейболният турнир завърши

На спортния комплекс „Юнак“ завчера се състояха последните срещи от квалификационния турнир за влизане в „А“ волейболна група (жени). Крайното класиране се оформи така: 1) „Левски“ II

София, 2) „Левски“ — Харманли 3) „Чавдар“ — Слатина, Следват: „Спартак“ (Варна) и „Червено знаме“ (Радомир).

Първите два отбора от идния спортен сезон ще се съревновават

в „А“ РВГ. Домакините от „Етър“ осигуриха образцов ред за провеждането на това отговорно състезание.

Ал. Тошев

За спортен морал

ОТГОВОРЕТЕ, ДРУГАРИ ОТ ПАТРЕШ!

Отдавна по игрищата в околните не са допускани груби нарушения на изискванията на спортния морал. Но ето, че от Патреш долетяха тревожни сигнали. Оказало се, че крайната зона на таблицата, пред урзозата да изпадат от състава на „А“ оръжията група, състезателите и най-вече футболните запалникоци против съдиите на състезанието. Невъзможното държане на запалниковете продължава и по време на играта.

Когато почивката те превзема и втори гол, тримата съдии са единодушни — посочват центъра. Но страничните съдии Авр. Стефанов е ограден от турски решии, че на всяка цена трябва да победят гостуващия отбор на с. Страхилово. И още час преди започване на мача за почват „психологическата война“ против съдиите на състезанието. Невъзможното държане на запалниковете продължава и по време на играта.

В този безславен „бабашлък“ участвуват и някои футболнисти от Патреш.

Известно е решението на Оръжията секция по футбол по този наистина срамен инцидент. Оборотът на Патреш е изключително право на домакините за пет срещи, които ще играе в с. Б. Червена.

Наказанието наистина са строгост. Но дали ще излезе потиснато пепното на обществеността в с. Патреш?

Очевидно, случаят в Патреш трябва да излезе извън рамките на физическите наказания, да стане предмет на задълбочено обсъждане и разговор по възпитанието на спортисти и зрители. А нарушителите на реда — да получат заслуженото!

Очакваме вашия отговор, другари от Патреш!

О

СПРАВОЧНИК НА ЧИТАТЕЛЯ

КИНО

Градските кина в околните не представят от 28 юни до 4 юли следните филми: „Девети септември“ — Величко Търново; „Момчето от джунглата“ — „Искра“ — Величко Търново; „Скок в тъмнината“ и „Пътен лист на живота“ — Лятно кино „Космос“ — Величко Търново; „Една звезда падна от неба“ — Алеко Константинов; „Свищов: „Къде е Ахмед“ и „Вардич“; „Анастас“ — Свищов; „Произшествие“ — „Напредък“ — Горна Оряховица; „Шорст“ и „Старци берат хмел“ — „Модерен театър“ — Павликени; „Къде си сега, Максим“ — „Сарамуш“ и „Златният зъб“ — „Хр. Ботев“ — Лясковец; „Москва — Гена“ и „Деловестност около света“ — „Хр. Ботев“ — Елена; „След завръщането“ и „Паролата“ — „К. Стоянов“ — Полски Тръмбеш; „Любов за една вечер“ и „След мек“ — „Напредък“ — „Тръмбеш“; „Величко Търново“ — „Деловестност“ — „Квартал“ — „Мечта“; „Професионално кино“ — Г. Оряховица; „Живее такъв момък“ и „Крепостна антия“.

КОНЦЕРТИ

Утре (неделя) в Летния театър — Величко Търново, концерт на студията за естрадни певци при Българското радио и телевизия. Концертна дирекция и Завода за грамофонни плочи — „В ритъма на младостта“, 29 юни (вторник) — румънска естрада; 29 юни в Горна Оряховица концерт на естрадният състав „Студио“ — 3-и 3 юни в Горна Оряховица гостува италиански естраден състав с Аура Д. Антелио; 4 юни във В. Търново гостуване на същия състав.

ФУТБОЛ

Северна „Б“ РВГ

„Корбатори“ — „Кръпачев“; „Доростол“ — „Левски“, „Спартак“ (Вн) — „Септември“, „Добруджа“ — „Етър“, „Септември“ — „Зарифон-Орлов“, „Тигант“ — „Спартак (Крива)“, „Светкавица“ — „Чавдар“, „Миньор“ — „Волов“.



ДОКУМЕНТАЛНА ПОВЕСТ

от Сергей ГОЛЯКОВ Владимир ПОНИЗОВСКИ

36)

44. В ПОСОЛСТВОТО Отт не се каза. Той още не се е върнал от министерството на външните работи, — тъжно усмихвайки се и гледайки Рихард с предано-влюбени очи, каза Хилда.

Зорге отиде при военния аташе.

— Как ви харесва тази поза каша, която японците готвят на Халхин-Гол? — запита Шол, след като се поздравиха.

— За какво говорите, скъпи? — небрежно подхвърли Зорге.

— Как, даже вие не знаете? — учуди се майорът. — Преди половин час на мен и на генерал Отт съобщиха.

45. В КЪЩИ Рихард разгърна на масата карта. Ето я реката Халхин-Гол. Границите на СССР и МНР, планинският хребет на Големия Хинган.

Новините, съобщени от Мияги и Олзак, а така също и от Шол, не бяха неочаквани за Рихард. Той още по-рано обръна внимание, че японците започнаха да строят нов железен път, водещ към този пустинен, необитаем край, до самата граница на Монголия. Те увеличаваха пропускателната способност на по-рано съществуващия път Харбин-Хайлер. За какво? Едновременно с това Япония отключи предложението на съветското правителство за сключаването на пакт за ненападение. Защо?

Тук, в Далечния изток, достигаше ехото на стражните събития, ставащи в Европа. През март 1939 година Германия завърши заграването на Чехословакия. Ощега последната стана само

„протекторат Бохемия и Моравия“, „жизнено пространство на германския народ“. И веднага Гьобелс започна кампания в печата и по радиото за присъединяване към райха на всички територии, където живеят немци.

В Берлин пуснаха тъй наречената „длингвична карта на Европа“, на която в числото на страните с немско население бяха включени Полша, Унгария, Литва, Югославия.

Разбира се, Съветският съюз не остана безучастен към тези провокационни домогвания. И, за да отвлече вниманието му, Германия започна да насъсква на СССР своя далеконточен партия, по агресивния блок. В японския печат започнаха напаките срещу Съветския съюз. Сега, вероятно, решиха да се възмъжат от изгнанията ситуация и генералите.

Но какво означава това? Началото на война? Или, както мислеше лято при езеро Хасан, на

височините Заозерна, Безименна и Пудемьотна, ново разузнаване с бой за здравията на нашите граници и боеспособността на Червената армия?

Каквото и да е, Москва трябва да знае: Халхин-Гол! Едновременно в поредната радиograma трябва да съобщим и друга важна новина, която Рихард узна вчера от генерал Отт: Хитлер е определил датата за нападение на Полша — 1 септември.

46.

РИХАРД озадачено разглеждаше посланието. Негово превъзходително генерал, извършен и пълномощен, и пр., и пр., официално канеше господния доктор Зорге да се яви в посолството в този час.

Ойген Отт беше тържествен. — Господин имперският министър фон Рибентроп утвърди моят представител. От този ден вие сте назначени на длъжност посъта при посолството на Германия.

Зорге се подтегна и шрафна токове.

— Благодаря, хер генерал! Мисля за това — да направя Зорге прес-аташе — възникна от Отт отдавна: скоро след като той сам през пролетта на 1938 година беше назначен за посланик. Впрочем, макар Отт да смяташе, че тази щастлива и многообещаваща идея възникна в неговата глава, подказа я постепенно сам Рихард. Не трябва и да се говори, че перспективата да стане дипломатически чиновник напълно го устройваше: благодарение на официалното служебно положение, той би получил още

по-голям достъп до най-разнообразни материали, пристигали в посолството, и още по-активно би могъл да влияе на дейността на германските представители в японската столица. Но го безпокоеше: как ще се отнесат в Берлин към идеята да назначат журналист, представител на „свободна професия“, на отговорен държавен пост? В бюрократическия хитлеровски апарат такъв случай би бил безпрецедентен. И не ще ли предизвика това по-особен интерес към неговата особа в контраразузнаването, гестапо и прочие учреждения?

Обаче, както се вижда, всичко мина благополучно. Но възникна друга проблема. По съществувашите правила, дипломатите имат право да се занимават с кореспондентска работа, още повече в неофициални органи на печата. Да се прости с журналистиката? Но това би ограничило свободата на Рихард. Той вече не би могъл така просто да се върти в кореспондентския кръг, да посещава прес-центра, да се среща със своите приятели.

— Благодаря, хер генерал! Но, боя се, ще бъда принуден да отговоря с отказ на това толкова любезно предложение. Моят дух е отдалечен на журналистиката.

— И слава богу! На дипломатична душа не му трябва! — разсмя се Отт. И веднага се разбрани кимна. — Аз вече проследиха почвата. Ще се постарая за вас да направя изключение: вашата журналистическа работа и вашите обширни връзки зад стените на посолството са превъзходен източник за информация за нас.

И най-сетне, поверително каза: — Сега, когато ти, Рихард, си

съвсем наш, ще те посветя в някои особености на новата германска дипломатия.

През тези години Зорге сам си усвоя тези „особености“: пълно пренебрежение на нормите на международното право, вероломство, шантаж и насилие.

— Фюрерът ни даде директива в следното свое гениално изказване. . . . — Отт притвори очи с ръка и на памет процитира: — „Аз провеждам политиката на насилие, използвайки всички средства, без да се грижа за нравствеността и „кодекса на честта“. . . В политиката аз не признавам никакви закони. Политиката — това е такава игра, в която са допустими всички хитрости и правилата на която се менят в зависимост от изкуството на играчите. . . Умелият посланик, когато е нужно, не ще се спре пред фалшификации и мошеничество“.

Той отвори очи.

— Е, какво ще кажеш?

— Това изказване е напълно достойно за фюрера. — отговори Зорге.

47.

И ЕТО ВЕЧЕ ИМЕТО на незабележимата монголска река се появи по страниците на вестниците в целия свят. „Халхин-Гол“ — провокация или голяма война?

Първото нападение — в средата на май със силите на два батальона пехота и конница —

бе отбит.

В края на май източно от Халхин-Гол бяха съсредоточени повече от две хиляди шика и саби, оръдия, бронирани машини, самолети. Съветското правителство заяви, че, вярно на договора, „о ще защитава границите на Монголската народна република, като свои собствени, и отдалека повед за прехвърляне в този район на части от Червената армия. Понасяйки тежки загуби, японците отново отстъпиха на територията на Манжурия.“

Още само се стигаха за района на боевете свежи полкове, а Рихард вече имаше подробните планове за „втората вълна“: в нея трябва да вземат участие около четридесет хиляди японски войници. — и даже за „третата вълна“ — настъпването, което трябва да се разгърне през август със силите на цяла армия.

Радиоматериал заминава в Център. Москва поиска подробен доклад. При „Рамзай“ пристигла свързка.

48.

ГЕНЕРАЛЪТ кипеше и се мятеше. През всичкото време на познанията си с Отт Рихард никога не беше го виждал така разярен.

Той се носеше из кабинета, като хванат в клетка тигър, пръскаше слюнки и силеше проклятия:

(Следва)

в „БОРБА“

Стр. 4, бр. 76, 26. VI. 1965 г. Индекс 21 301